

2. postní neděle (12.3.2017)

Výňatky z apoštolské exhortace papeže Františka *Radost evangelia: Církev vycházející*

20. V Božím slově se neustále objevuje dynamičnost „vycházení“, kterou chce Bůh vzbudit ve věřících. (...) Dnes jsou v tomto Ježíšovu „jděte“ přítomny neustále nové scénáře a výzvy evangelizačního poslání církve a my všichni jsme povoláni k tomuto novému misionářskému „vyjití“. Každý křesťan a každé společenství budou rozlišovat, jakou cestu od nich Pán žádá, nicméně všichni jsme pozváni přijmout toto povolání – vykročit z vlastního pohodlí a mít odvahu vydat se do všech periferií, které potřebují světlo evangelia.

21. Radost evangelia, která naplňuje život společenství učedníků, je radost misijní. (...) Tato radost je znamením, že evangelium bylo zvěstováno a přináší plody. Vždycky však vykazuje dynamiku exodu a daru, dynamiku vycházení ze sebe, dynamiku putování a opakovaného rozsévání, vždy dál a dál. Pán říká: „Pojďme jinam, do blízkých městeček, abych i tam kázal, protože kvůli tomu jsem přišel“ (Mk 1,38). (...)

23. Důvěrný vztah mezi církví a Ježíšem je vztahem poutnickým a společenství je ze své podstaty společenstvím misijním. Ve věrnosti Mistrovi příkladu je životně důležité, aby dnes církev vycházela zvěstovat evangelium všem, na všech místech, při každé příležitosti, neprodleně, bez zdráhání a beze strachu. Radost evangelia je pro všechny lid a nemůže nikoho vylučovat. (...)

25. Je mi známo, že dokumenty dnes nevzbuzují stejný zájem jako v minulých dobách a rychle upadají v zapomnění. Navzdory tomu však zdůrazňuji, že to, co zde zamýšlím vyjádřit, má programový význam a závažné důsledky.

Doufám, že všechna společenství podniknou kroky nezbytné k tomu, abychom pokročili na cestě konverze v pastoračním a misijním působení, jež nemůže nechat věci takovými, jaké jsou. Nyní nestačí „pouhá administrativa“. Osvojme si ve všech částech světa „trvalý misijní stav“.

26. (...) Druhý vatikánský koncil představil konverzi církve jako otevřenost vůči nepřetržité obnově sebe samé, jež se naplňuje ve věrnosti Ježíši Kristu: „Veškerá obnova církve spočívá podstatně v růstu věrnosti jejímu vlastnímu povolání... Církev je při svém putování volána Kristem k této neustálé reformě, kterou trvale potřebuje, nakolik je institucí lidskou a pozemskou.“ (...) Bez nového života a autentického evangelijního ducha, bez „věrnosti církve vlastnímu povolání“, se jakákoli nová struktura brzy zkazí.

27. Sním o misijním rozhodnutí, které bude schopné všechno proměnit, aby se zvyklosti, styly, harmonogramy, slovník i všechny církevní struktury staly přiměřenou cestou k evangelizaci současného světa spíše než k sebe prezentaci. (...) Je proto nutné, aby se „vycházení“ stalo trvalým postojem aktérů pastorační, a tak aby snadněji Ježíši odpovídali všichni, kterým nabízí své přátelství. Jak řekl Jan Pavel II. biskupům Oceánie, „účelem každé obnovy v církvi musí být misie, aby sama neupadla do pastí jakési církevní sebe zahleděnosti“.

Otázky k zamyšlení

- **Jsem přesvědčen, že „nemůžeme nechat věci takovými, jaké jsou“ (§ 25) a že „je nutné, aby se ‚vycházení‘ stalo trvalým postojem“ (§27)? Proč?**

- **Cítím se osobně povolán k tomuto novému misionářskému ‚vyjití‘? Co pro mě znamená „vykročit z vlastního pohodlí a mít odvahu vydat se do všech periferií“? (§ 20)**

- **„Je životně důležité, aby dnes církev vycházela zvěstovat evangelium všem, na všech místech, při každé příležitosti, neprodleně, bez zdráhání a beze strachu“ (§23). Jak chápu tuto výzvu? Jak ji přijímám? Co je v tom pro mě těžké? Co můžu pro to udělat?**